

med er anbragt et Bundgarn der udenfor, saa er det jo klart, at Afstanden vil komme saa langt ud, at de Fiske, som vore Smaafiskere i Almindelighed fiske, navnlig Joraa og Efteraar, ere langt indenfor denne Afstand fra Land. Derfor vi opretholde dette, saa tvinge vi vore Fiskere til at gaa saa langt ud fra Land, at de absolut maa mødes med de fremmede Fiskere. Vort Sjøterritorium er jo, som det lader til, endnu ikke slaaet fast, men selv om det var slaaet fast, saa respekteres det dog ikke, ialtfald ikke for Tiden. Jeg skulde derfor henstille, om der ikke kunde gjøres nogen Forandring paa disse to Punkter. — Med Hensyn til de Mangler, som ere tilstede for at drive Fiskeri til nogen Nytte og Fuldkommenhed ved vore Kyster, var der vistnok ogsaa Udskilling, som vi skulde gjøre, men jeg indrømmer, at her er ikke Stedet og heller ikke Tid til at komme ind derpaa. Det, som skulde gjøres, vilde jo navnlig være at bringe de Vedkommende Hjælp til Anskaffelse af Fiskeribestaber samt til Anlæg af Baadehavne. Nu vil jeg indrømme, at dette ligger nærmest under Finantslovens Omraade; men der er dog eet Punkt, som jeg tror ligger indenfor dette Lovforslags Omraade, og som jeg tror, det er nødvendigt, at vi sætte i Forbindelse med dette Lovforslag, og det er den Løkke, som jeg for flere Aar siden har fremsat her, nemlig at søge at skaffe Fiskerne Afgang til Vandet. Nu er det jo faktisk saaledes, at de ikke uden at gaa en grumme lang Omvei have Afgang til Havet, og det er jo faktisk, at de Fiskere, som drive Fiskeri af nogen Betydning, ikke ere Grundeiere og ikke have Jord, som støder op til Havet. Man kan ganske vist paa enkelte Steder finde en Vej, som fører til Havet, men paa den Egn, hvor jeg bor, er der lang Afstand mellem de Veie, som føre til Havet, og som Fiskerne have Ret til at betrede. Naar der er en offentlig Vej, saa kunne de altsaa ad denne naae til Havet, men det nytter dem ofte kun lidt, at de kunne spadere ned til Havet ad denne Vej, thi der er hverken Plads til deres Baade eller til deres Fiskeredstaber. Det bliver nødvendigt — forekommer det mig —, at saavel Stat som Kommune hjælpe disse mindre Fiskere til at faae god Afgang til Havet, og at de ved Havet faae Afgang til at faae deres Baade i Land og Plads til at tørre deres Garn. Uden dette ere de aldeles ude af Stand til at drive Fiskeri af nogen Betydning. Jeg vil endnu kun sige, at Kommunerne godt kunne have Interesse, ja maaske Fordel af at hjælpe Fiskerne til at faae en saadan Plads. Jeg forlanger ikke, at Grundeierne skulle afstaa deres Rettigheder uden Erstatning; men findes det nødvendigt, at der udlægges saadanne Pladser, og de ikke kunne faae dem uden Erstatning, er det ligesom, at Fiskerne maa erstatte det; men da de i Almindelighed ere ubemidlede, maa det være Kommunens og

Statens Opgave at bidrage til, at de faae den. Jeg anbefaler derfor det vordende Udvalg at tage dette vigtige Spørgsmaal under Overveelse. Paa den Egn, hvor jeg bor, er det saadan, at Fiskerne ingen Eiendom have ved Havet, den største Del af Kysten er i nogle faa Mænds Besiddelse. Enkelte af disse — det gjælder ialtfald, saavidt mig bekendt, for Ens Vedkommende — have forbudt de Vedkommende at komme paa deres Eiendom, deres Kyst, uagtet Kysten er af den Bestaaenhed, at det Intet kunde staa; thi paa en Brede af 20 Alen eller maaske mere bestaar den ikke af Andet end af Sten og Sand. Det kunde ikke være saa kostbart at skaffe disse Fiskere en saadan Afgang. Jeg vil henstille til Udvalget at tage denne Sag under Overveelse.

Chr. Jensen: Det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Sviid) rettede i Indledningen af sit Foredrag en Bebreidelse mod Regjeringen, fordi det havde været temmelig længe, inden Regjeringen havde forelagt Lovforslaget. Det ærede Medlem gjorde sig dog her skyldig i en lille Feiltagelse, idet han gjorde gjældende, at Regjeringen først havde forelagt Lovforslaget i 1877. Regjeringen har nemlig forelagt Forslaget i Landstinget i 1875—76, og det er Landstingets Arbejde, som vi her have for os som forelagt af den hviarede Regjering. Regjeringen fortjener saaledes ikke at faae en Trettesættelse, fordi det har været saalænge i saa Henseende. Det forelagte Lovforslag undergik i flere Henseender væsentlige Forandringer i Landstinget, Forandringer, som jeg anser for meget uheldige, navnlig hvad angaar de laasede Bænde. Jeg som Medlem vedkommende vilde helst, at der ikke blev forandret Noget ved de saakaldte laasede Bænde, saaledes som de nu forefindes i Limfjorden, thi jeg tror ikke, der er væsentlig Grund til at klage over den Ordning, som nu haves med Hensyn til dem. Saaledes som Lovforslaget er blevet omændret i det andet Thing, vil jeg næsten sige, at det i flere Henseender er aldeles ubrugeligt. Naar vi tænke os, at der er flere Strækninger, f. Ex. i Vandene og Vigene mellem Næssund og Hesterodde paa den ene Side af Tegindø og Thombøhuset paa den anden Side, der ere gjorte til laasede Bænde, og som Fiskerne ikke maa beseile, uden at have deres Redstaber forseglede, og tænke os, at de ikke maa sætte deres Garn og Fiskeredstaber til Tørring ved Bredderne der udenfor deres eget Hjem, da anser jeg dette for en saa urimelig Bestemmelse, at den ikke synes at være brugelig. Der er flere Steder, med Hensyn til hvilke Bestemmelsen om de laasede Bænde er bleven indsat af Landstinget, og som vil have en lignende Indflydelse, men jeg skal kun paavise dette ene Punkt. — Det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds begyndte sit Foredrag med meget smukke Ord; han udtalte, at det var Statens Pligt at hjælpe til at